

AURELIA MARIN

Însotitori de noapte

Tracus Arte
2016

Cuprins

Lilith	7
Îngenunchere	91
Ef	145
Vagonul de dormit	225
Jocul de Cărți	271

Încucise un an de atunci, trei sute șazeci și cinci de zile și nopți în care mă lăsesem prin viață ca un sac plerân, închis la grădina zoologică, un animal care trebuia să mă țină hotărât să se miște până la sfârșit în care îngrijitorii îi turnau apă de băut. Eu priveam de cine să fie îngrijit, iar de atunci îmi plăsesem singur în pahar licor tari din sticle cu eticheta cel mai adesea străine whisky, vodka, sau ce se rușnăse. Nu-mi displăceau nici puca, anghinara pălincă. Alcoolic nu devenisem, medesam, în anii în care se învârtă mai mult timp și e făcută interatare de cămă. Eră un pahar și mă lăsesem la următorul pahar.

Lilith

La băutură chinută și iubare mă lăsesem fără de amănunț dar un soi de masochism pervers, descălcăscam de care nu erau nici male, mă supuneam laudat și opirii observată. Pănușic de câmp care pata, era plângem de mișc, și pentru asta mă amai. Sub efectul băuturii începunțile păreau de țesut ascut, dădeam de urma țip și mă bănușăscam, un simțământ artificial ce dura până când voce interioră pînă la declanșarea arde-mătrău, nu știu care ajungeam acolo, culcat pe spate în cea cea infumecată și plină cu marea în vâscul țesutului după medicamente, urma postila de lale țesut, și totul se părea în circumspecție și rezonanță. După care suzării – zbucimată, rezonanță dădeam.

Trecuse un an de atunci, trei sute șaiszeci și cinci de zile și nopți în care mă târâsem prin viață ca un urs bătrân, închis la grădina zoologică, un animal care abia se mai putea hotărî să se miște până la vasul în care îngrijitorii îi turnau apă de băut. Eu n-aveam de cine să fiu îngrijit, iar de turnat, îmi turnam singur în pahar licori tari, din sticle cu etichete cel mai adesea străine, whisky, vodcă, rom, ce se nimerea. Nu-mi displăceau nici țuica, arzătoarea pălincă ori șnapsul. Alcoolic nu devenisem, credeam, însă în capul meu se învârtea mai tot timpul o haită întărâtată de câini. Eram jalnic și mă gândeam la următorul pahar.

Cu mintea chinuită și tulbure mă lăsam târât de amintiri într-un soi de masochism pervers, descâlceam ițe care nu erau ale mele, mă supuneam fascinat propriei observații. Păduche de câmp care pute, îmi plângeam de milă, și pentru asta mă uram. Sub efectul băuturii începuturile păreau de bun augur, dădeam de urma unui fir și mă bine-dispuneam, un simțământ artificial ce dura până când vocea interioară poruncea declanșarea adrenalinei. Nu știu cum ajungeam acolo, culcat pe spate în camera întunecată scotoceam cu mâna în sertarul noptierei după medicamente, urma pastila antidepresivă, și totul se năruia în circumspecție și paranoia. După care somnul – zbuțiat, nesănătos, dăunător.

Era exact ziua în care, cu un an în urmă, viața mea și a lui Lilith se împleticiseră periculos pe cărări nebănuite și tulburi. Cu paharul de Ballantine's într-o mână și țigara în cealaltă, urmăream casetele pe care iubita mea, cu brațele-i subțiri și bronzate, la încheietura căroră se vedeau venele albăstrie, labirintice, filmase locurile pe care urma să le revedem la întoarcerea în țară. Lilith era o femeie atât de subțire și fragilă, încât, și când făceam dragoste, îmi era teamă să nu se frângă. Era idolul maturității mele – seducătoare, tandră, mistică. Un ghem viu de contradicții.

O cunoscusem pe Liliana – acesta era prenumele ei în buletin – la un prieten care își serba ziua de naștere. Venise însoțită de un tip pletos, cu barbă, față de care am angrenat de la început antipatie, lucru scuzabil pentru un bărbat prins pe neașteptate în mrejele unei femei necunoscute, șiroind cântece și basme din vechea Persie, din cap până în picioare. O zeiță înfășurată în șaluri verzi, unduitoare, confirmând că sub ele, secretele îi sunt la fel de promițătoare. În nebunia mea de a atrage atenția acestei ființe, de la care nu mai reușeam să-mi mut privirile, întreaga seară mă străduisem să o fac pe interesantul, pe seducătorul autentic și serios. Creștea în mine o curiozitate și-o umilință de paranoic clandestin, de care începea să îmi fie jenă. „Cine e?”, „Ce i-ar face plăcere?”, „Cum sărută?”, „Ceva din persoana mea corespunde standardelor ei?” „Merit așa ceva?” Dragostea la prima vedere, acel minunat sau fatal *coup de foudre*, mă făcea să privesc totul prin ceea ce îmi imaginam că ar fi mintea și

ochii Lilitei. Și am fost norocos! Noroc porcesc, așa cum se zice! Dacă nu găseam și de cealaltă parte a obsesiei mele un răspuns, probabil aș fi murit, mă rog, nu neapărat într-un sicriu, însă damnat la nefericire, cu certitudine. Știu, sună patetic, banal și nebărbătesc, dar așa simțeam. Viermele glisând anevoios spre treptele înalte ale scării, pe fundalul etern al visului de ajunge pe acoperiș. Cu o pronunțată erecție, domolită câteva ore mai târziu între cracii încleștați ai unei fete fără chip, care la spargerea bairamului, se plângea că iubitul ei fusese nevoit să plece la spital, unde lucra pe salvare, și nu avea cine să o ducă acasă.

Deși ne intersectaserăm de câteva ori în conversație, și chiar am dansat, nu îndrăznisem să-i cer lui Lilith numărul de telefon, cu atât mai puțin să-i propun o întâlnire. Însă îmi focalizasem atât de mult energiile și nerușinarea asupra figurii și gesturilor ei, încât, a doua zi, după ce-am aflat ce voiam, am sunat-o cu inima bubuind de emoție. A început să râdă și m-a ironizat elegant: „Ah, domnul cu studiile de arhitectură la Viena...” Am înghițit în sec și câteva secunde mi-am tras două palme imaginare: „Imbecilule, te-ai lăudat până și cu asta, mai rămânea să adaugi că Eminescu a studiat la Viena și ți-ai atârnat fulgarinul în anticamera lui Freud.” Ce mizerie! Acarian tenace care țese cu salivă prin colțuri neumblate ori în jurul arbuștilor mici și bătrâni, până îi acoperă cu mazăgă albicioasă. Un parazit.

Și totuși, exista în glasul Lilitei ceva miraculos și odihnitor, aproape familiar, un limbaj al

intimității care migălea povestea pe care doar noi doi știam cum să o continuăm. Poveste care nu putea fi înțeleasă de ceilalți. Deși încă pe poziția unei iubiri neîmpărtășite și a adorației unilaterale, construiam deja eșafodajul unei alianțe amoroase, în care fiecare să aducă ce are mai original și mai pur, fără prejudecăți, prefăcătorii sau minciună. Lilith mi-a venit în întâmpinare cu o atât de neașteptată și fermecătoare naturalitate, încât, în ciuda oricărei dovezi, eram convins că trebuia să fi fost cândva două părți ale aceluiași trup. Câte sertare doldora de gustul răcoros al reflexelor noastre comune... Ce linii de montaj pe care mecanisme lucioase, de ultimă generație, alunecau spre o lume în care totul vorbea despre plimbări dumini-cale lungi, îmbrățișări frenetice într-o stână părăsită, râsul complice în timp ce mâna mea se ocupa de solidaritatea pielii ei cu ciorapii care se derulau la vale. Visuri.

Nu mi-a căzut în brațe de la început, era clar. Despre o asemenea persoană se putea spune, fără a greși prea mult, că îi ține pe toți la distanță. În șah! Nu îmi face plăcere să vă povestesc eu, bărbat în toată firea, cum se poate înghiți o absență! Să te compromiți față de tine însuși realizând impasul. Fundătura definitivă ori un labirint în care nu cauți neapărat ieșirea, ci, din contră, te afunzi și mai tare în răsuciri, coturi subite, cărării identice. Focul odată aprins, ardea, și ceva era în neregulă cu mine. Insomnii, lipsa poftei de mâncare, așternuturi mânjite de vâscozitățile cărnii, kilometri nesocotiți pe șaua bicicletei prin parcuri.

La două sau trei dimineața, după o noapte petrecută într-un bar de la periferie, cât mai departe de casă, eliberări rapide și fruste în pânțele unei femei care-și trimitea țipetele scurte în bătaia vântului. În fapt, boleam pe un pat cu salteaua plină de coropișnițe anesteziate, însă chef și stare să ies în piața publică pentru lapidare nu aveam. Deocamdată îmi permiteam să nu mă zgârcesc la simțiri și să fiu generos cu iluziile. Făceam eforturi să nu îmi strig disperarea.

Mai târziu, când eu și Lilith ne lăsam înfășurați în pergamentul amintirilor, folosind cuvintele cele mai ambigue, ea a tras concluzia cum amândoi nu făcuserăm altceva decât să ne supunem sortii. Din dragoste, îi cântam în strună, iar felul în care vorbea despre iubirea predestinată și creaturi fantastice care se împerecheau sub frontoane și în grote pictate, nu făcea decât să îmi exacerbeze orgoliul de mascul împlinit. Într-o astfel de ocazie, profitând de abordarea mistică a anumitor evenimente și tentația ei de a se juca prin teoriile universului, am întreat-o despre numele ei ciudat, pe care nu-l mai auzisem nicăieri. „E pseudonimul de artist. Sunt grafician, așa îmi semnez lucrările. Nu ți se pare potrivit?”, a râs intenționat, să îmi abată atenția. Evita discuția din cauze pe care nimeni și sub niciun motiv nu trebuia să le afle, poate nici nu existau, însă fata avea o asemenea transmutare alchimică în glas și fizionomie, încât îți îndepărta orice poftă de tatonare, cu atât mai abitir sondaje în bizareriile ei mistico-poetico-astrologice. În a patra dimensiune în care ea credea, deși avea grijă

să adauge, fără să te privească în ochi, imposibilitatea ființei umane de a o percepe, fiindu-i interzisă. „Cât despre mandala mandalelor, Lilith, să știi, nu-i chiar de bine.” Vorbe de femeie gingașă și capricioasă, cu rochiile ei vapoase și pletele negre bătându-i șalele înguste. Asta credeam atunci.

Nu mă deranja că-mi ascunde lucruri importante sau nimicuri, secrete din viața de dinaintea mea sau miniaturile palmei, totuși, cu cât deveneam mai apropiați și o iubeam mai profund, cu atât tentația de a afla mai multe, de a o vedea la lumina curată a zilei, lua amploare. O țineam oarecum sub lupă, fără rușine, din cauza geloziei. Când apare câte o pagină care frige și îți stoarce ochii până la uscăciune, gemi de neputință, iar tentația e să o rupi, să calci cu bocancii peste ea, chiar dacă știi cum vei linge gustul de leșie al scrumului. Lilith era pagina mea, vaccinul amar pe care l-am înghițit laolaltă cu glonte de salivă ce-mi stătea în gât.

Există zone de clarobscur în dragoste pe care încercăm să le evităm, chiar să le îngropăm, însă imaginația se umflă de paranoia iar sentimentele, oricât de puternice și oneste, păstrează – probabil ca ingredient necesar iubirii – o doză ascunsă de indecență și lipsă de tact. Fata nu se arăta dispusă să se așeze pe masa de disecție, și eu, aplecat peste romburi ce-i alcătuiau trupul, să răscolesc în intimități mai mult sau mai puțin favorabile mie cât și ei. Deși mă aflam în fața unei ecuații cu mult mai multe necunoscute decât își permitea biata mea minte să înțeleagă, m-am străduit să revin pe

făgașul normalității. Înarmat cu rațiune și stoicism, așteptam să o descopăr încetul cu încetul, fără să-i interpretez caracterul în funcție de propriile-mi anomalii și aberații de om singur. Așteptarea, până la urmă, e tot un fel de iubire și credință, drept dovadă, noua tactică a dat roade. Însă nu doar fructe dulci!

Așa am aflat multe despre iubita mea. Cu sau fără voia ei. Lucruri stranii, întrebări cu sau fără răspuns, paradoxuri. Avea zile negre, de pildă, în care zăcea în pat cu dureri insuportabile de cap, greață până aproape de leșin și necruțător dispreț față de sine și soarta ei pe pământ. Nu suporta lumina, bea numai ceai de tei și ghimbir, înghițea medicamente pe bază de ibuprofen și cofeină. În tăcerea întunecată a odăii, părul negru, cearcănele întunecate de sub ochii cu pleoapele lăsate și profilul neclar sporeau impresia de madonă clorotică, în perpetuă rugăciune. Atunci o iubeam disperat. Una peste alta, migrenele nu durau mai mult de trei zile, îndeajuns să îmi prind mintea speriată cu plasturi și să-mi bat inima în piroane.

Culmea, de parcă-ar fi vrut să-și bată joc de perpeleala mea, Lilith renăștea după logica ei și tabieturi de nezdruncinat. Făcea baie în săruri aduse de la Marea Moartă, chema o asistentă oarbă să-i facă masaj, pleca la centrul de cosmetică și înfrumusețare. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Apoi, intra în atelier și lucra până încetinea lumina zilei. Întotdeauna pe muzica lui Chopin, spunea ea, singura gândită și transmisă în formă pură a iubirii și a suferinței. Am încercat să o